

ŠKOLA
PODPORUJÍCÍ ZDRAVÍ

Jaselský kurýř

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU

1. místo
v kategorii - střední školy v Jihoomoravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýř

5/2023 - 51. vydání

Obsah

Úspěch v soutěži školních novin	3
Na oběd s Honzou – pozvánka do jídelny Grohova	4
Setkání s prezidentem republiky	5
Tvůrčí psaní studentů – Jak jsem překonala sama sebe	7
Úvahy o praxi	9
Odborná exkurze ParaCentrum Fénix	10
Poznávací zájezd do Anglie pohledem žáků	11
Slavní mezi námi	13
Zajímavý koníček – šipky	16
Erasmus+ Budapešť	17
Já a sport	18
Můj nejzajímavější sportovní zážitek	20
Sport, který mě nezaujal	21
Já a výživa	22
Házená	23
Americký fotbal	25
Správná hygiena	28
Medailonky sportovců – Josef Váňa	29
Ostravské okénko	33
Poznej svého učitele	34
Vyslechni svého učitele... Tentokráte se Ludmilou Sapákovou	35
Tajemný předmět	39
Rébus	40
Vtipy pro lepší den	41
Křížovka	42
Zpátky do autoškoly	44
Kronika školy aneb co se událo ve škole za měsíc duben	45
Kde nás najdete?	64

V letošním roce jsme se Jaselským kurýrem opět přihlásili do soutěže školních časopisů o „Nejinstitutivnější středoškolský časopis 2022/2023“, kterou pořádá Odborový svaz novinářů a pracovníků médií. Ve velké konkurenci jsme se dostali až do finálové desítky a obsadili 4. – 10. místo ☺

Více info naleznete zde – <http://www.odborovysvaznovinaru.cz/pages/stredoskolsky-casopis-vyhlaseni-vitezu-ctrnacteho-rocniku/>

Kategorie Nejinstitutivnější středoškolský časopis 2022/2023 – tištěný časopis

- 1. místo - Gilotina, Gymnázium Brno-Řečkovice**
- 2. místo - BEZEVŠEHO, SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk
- TRUŇK, Gymnázium Uherské hradiště**
- 3. místo - Šaldoviny, Gymnázium F. X. Šaldy v Liberci**

Finalisté soutěže bez dalšího pořadí

TEMPUS -Zemědělská akademie a gymnázium Hořice
Gymplátek-Gymnázium Nový Jičín, př.or.
PEER-časopis prevence Střední školy polygrafické, Olomouc
SOUKROMÁK - SOUKROMÉ GYMN. TÁBOR
Školník, Gymnázium Mladá Boleslav, Palackého
Jaselský Kurýr, Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace
Jeřáb, Střední průmyslová škola stavební, Hradec Králové

Kategorie Nejinstitutivnější středoškolský časopis 2022/2023 elektronický časopis

- 1.místo - Lercháč, Cyrilometodějské gymnázium a střední odborná škola pedagogická Brno**
- 2.místo - GLOSSARIUM - Wichterlovo gymnázium, p.o.
- Šaldoviny, Gymnázium F. X. Šaldy v Liberci**
- 3. místo - Facír - Česká lesnická akademie**

Finalisté soutěže bez dalšího pořadí

GYBONOVINY - Gymnázium Boženy Němcové
List (Litoměřický student), Střední škola pedagogická, hotelnictví a služeb, Litoměřice
ECHO, Střední průmyslová a umělecká škola, příspěvková organizace, Hodonín
Obchodník, Evropská obchodní akademie Děčín
Jaselský Kurýr, Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace
[S]press - Slovanské gymnázium Olomouc
Doteky-Vyšší odborná škola, Střední škola, Základní škola a Mateřská škola, Hradec Králové

Kuřecí řízek s bramborem

Vepřový plátek s omáčkou a rýží + jogurt navíc

Na pražský hrad pozval pan prezident Petr Pavel romské studenty z celé republiky. Jeden z nich jsem byl i já, absolvent střední zdravotnické školy Brno, Jaselská, p. o. Diskutovali jsme o problémech diskriminace a vzdělávání ve vyloučených lokalitách. Bylo mi velkou ctí potkat našeho prezidenta a první dámu České republiky.

Jak jsem překonala sama sebe ve šplhání?

Na zodpovězení této otázky konečně nebudu potřebovat zacházet až do tak dávných let, protože doba, kdy se ve školách začalo šplhat, už mi není tak neznámá.

A na začátek bych chtěla poznamenat, že tělocvik a já jsme spolu vždy určitým způsobem válčili. Ať už kvůli mojí vlastní neschopnosti, nebo prostě jen tím, že mě to nebavilo. Takže já a tělesná výchova jsme si nikdy moc nerozuměly.

Ať už se jednalo o běh, zátěž, míčové hry, jakékoli jiné hry, či přeskoky a gymnastiku, vždycky jsem na žebříčku byla ta jedna z průměrných až podprůměrných. Což zní strašně depresivně, ale věřte mi, že já si zrovna z tohohle hlavu moc nelámala. Bylo mi to dost fuk, slušně řečeno.

Jenže šplh byl něco úplně jiného. Nebo alespoň v tu dobu.

Ne, že bych se přímo těšila, když nám paní učitelka oznámila, že místo venkovního hřiště půjdeme dovnitř a budeme šplhat, zrovna nadšením bych moje pocity nepopsala. Ale byla to první disciplína v tělocviku, kde bych třeba mohla zazářit. Důvod, proč jsem si to tak milně myslela, vám oznámím za chvíli, nejdřív však objasním onu situaci před mým skonáním.

Samozejmě před samotným začátkem zkoušení si na kovovou tyč vůbec vylézt, jsme museli být edukováni o úchytu a položení nohou. Asi si dokážete představit, že už to se mi z určitého procenta nelíbilo. Tolik pravidel na to vyskočit na nějakou stupidní tyč a vylézt nahoru? Kdo to sakra vymyslel?

No, a když se paní učitelka konečně vypovídala, přišel čas jít na tyče a vyzkoušet, jak moc jsme to pochopili. Nebudu vám popisovat, jak dlouho to trvalo, než jsem se konečně na řadu dostala já, zas tak dlouhou tuhle práci mít nepotřebuji, ale osud ví, že na řadu jsem se nakonec dostala i já. Mým překvapením však bylo skonání.

Hodina skončila a já si odnesla jen pořádně odřené nártý a podupanou pýchu, kterou jsem si za tu dobu stání v řadě vybudovala – a že jsem jí v té době neměla moc. A důvodem, proč jsem si tam milně myslela, že by mi v tělocviku třeba něco mohlo konečně jít, bylo, protože jsem v té době ještě pořád milovala lézt na stromy a sedět ve větvích třeba hodiny.

Překonala jsem tedy sama sebe? V určitém úhlu pohledu jsem samozřejmě prohrála na celé čáře, já a ta tyč v tělocvičně jsme spolu dost válčily, ale pro mě byly důležité spíše ty větve. I když v tom jsem později skonala taky, protože mnozí už ví – já mám hrozný strach z výšek.

Jak jsem překonala sama sebe – závěr

No a co je pointou tohoto textu? Víím, že jsem zde nemluvila o ničem tak životně důležitém, ale to je právě ono. Kdo určuje, co je důležité a co ne? Když byste se zeptali průměrného šestiletého dítěte, jaké jsou jeho největší trable a čeho se momentálně nejvíce obává, samozřejmě že se ona odpověď bude lišit od odpovědi dospělého člověka a další odpověď by se lišila od výpovědi seniora.

My všichni, mladí i staří, máme nějaké potřeby, které potřebujeme aktivně uspokojovat a problémy, které musíme ještě aktivněji řešit.

Takže lidé překonávají sami sebe každou sekundu jejich života. Ať už hovoříme o zvládnutí nemilé situace s finančními problémy, trapnou chvílí, kdy na sebe vylijeme rávu před až moc velkým davem, že si ve spěchu oblečeme dvě nestejně ponožky, nebo že už jsme po padesáté zaspali do školy.

Lidé jsou různí, žádný z nich není přímo stejný, i když by se vám tak zdálo. A nikdy do člověka nemůžete přímo vidět, ať se znáte celý život. A proto nikdy nevíte, co se dotyčným děje v hlavě a zda se právě nepokouší překonat sám sebe v dost těžké situaci.

Když jsem na praxích začínala ve druhém ročníku, bála jsem se, že budu často chybovat a držela jsem se stranou, abych nic nepokazila. Na každém pracovišti, ve kterých jsem byla, byl odlišnější pracovní postup a učila jsem se pořád novým věcem. Ovšem díky svým spolužákům, paním učitelkám a také personálu jsem se naučila dívat se na věci z jiného pohledu a vždy jít do nových úkolů sice z obavou, ale na konci mě čekal ten úspěch, který jsem překonala svým strachem.

Na začátku druhého ročníku nás hlavně učili, jak pečovat o pacienty, různé rady, jak s nimi manipulovat a také, jak o nich psát dokumentaci. V průběhu roku jsme se učili různé výkony, například chystání léků pro pacienta, kam co zaznamenávat a výkony, jak zavádět permanentní močový katetr, odběry krve a jejich postup a další zajímavé výkony.

Měli jsme i možnost se přes rok podívat na různá vyšetření na ambulanci.

Ve třetím ročníku jsme začali chodit i na chirurgii, která mi zprvu nebyla moc blízká, a plno věcem jsem moc nerozuměla, a tak jsem měla raději práci na interně.

Ten rok jsem také měla praxe v dětské nemocnici, kde se mi také líbilo, a i když jsem přemýšlela o téhle budoucí práci mezi dětmi, tak mě to díky měsíčních praxí změnilo názor.

Na konci školního roku jsem měla příležitost si vyzkoušet měsíc být na chirurgickém oddělení, které mi otevřelo oči. A chirurgii jsem si zamilovala. Přiučili mě tam spoustu věcem, kterým jsem méně rozuměla, a naučili mě dělat výkony, u kterých jsem dříve zbytečně dlouho přemýšlela. Všichni v personálu na nás byli moc hodní a navzájem jsme se respektovali v určitých pravidlech. Také jsme měli možnost převážet pacienty na operaci se sestrami a také s nimi chodit na RTG vyšetření, ORL, CT, či ultrazvuk. Také jsem lépe zvládala výkony, jako jsou převazy u pacientů, i když jsem asistovala přímo doktorům. Zprvu jsem měla samozřejmě strach, ale všichni tam byli moc hodní a postupem času jsem věděla, kde co najít.

Dále následuje čtvrtý ročník, ve kterém jsem teď, a zatím se mi na praxích vede a líbí se mi na všech odděleních.

Kdybych se měla zamyslet, kde bych chtěla pracovat, byla by to buď chirurgie anebo na klidnějším místě, v domově pro seniory či v hospici, kde jsem měla možnost tento rok mít praxe a také se mi tam velice líbilo.

Dne 24. 4. 2023 zavítala naše třída 2S na exkurzi do ParaCENTRA Fénix v Bohunicích. Přivítala nás velmi milá vedoucí sociální rehabilitace, paní Lucie Marková, DiS., společně s klientkou a zároveň zaměstnankyní, paraplegičkou. Během výkladu jsme se dozvěděli nejen o fungování této neziskové organizace, ale i o jejich aktivitách. Vyslechli jsme příběh klientky, která se svěřila, že je nelehké být upoután na invalidní vozík, ale problémem jsou i věci kolem např. úprava bytu na bezbariérový prostor, financování potřeb a nedostatečné příspěvky od státu. S mottem „roztáčíme život naplno“ pomáhá ParaCENTRUM lidem po poškození míchy a jejich blízkým při návratu do aktivního života. Myslím, že jsme se dozvěděli plno zajímavých a důležitých informací a exkurze nám dala nový pohled na jedince s omezením hybnosti.

Náš výlet do Anglie začal ve středu 29. 3. odpoledne na srazu u Janáčkova divadla. Vyjeli jsme tak ve tři hodiny. Cesta autobusem byla náročná, ale nakonec to bylo v pořádku a uteklo to celkem rychle.

Do Paříže jsme přijeli tak v osm hodin ráno a první, na co jsme se šli podívat, byla krásná Eiffelova věž. Prošli jsme kontrolou a šli jsme pěšky až do druhého patra a měli krásný výhled na Paříž. Vyjeli jsme i výtahem až úplně nahoru do třetího patra. Po Eiffelově věži jsme měli rozchod na asi dvě hodiny. Po rozchodu jsme šli na projížďku na lodi, která trvala necelou hodinu. Večer jsme zase nasedli do autobusu a jeli do hotelu F1, kde jsme strávili jednu noc. Pokoje byly malé, ale na jednu noc to stačilo.

Ráno jsme se vypravili na cestu na trajekt. Cesta trajektem byla trochu nepříjemná, ale zároveň to byl moc dobrý zážitek. Jak jsme se v Doveru vylodili, byli jsme na cestě do Cambridge. Zde jsme strávili celý den a viděli jsme plno památek. Potom jsme měli zase rozchod na nákupy atd. Večer jsme jeli na sraz s našimi hostitelskými rodinami. Zde si nás vyzvedli a jeli jsme k nim domů. Naše hostitelka byla mladá paní Latisha Elliott. Když jsme dorazili, dostali jsme večeři.

Další ráno jsme jeli na sraz, odkud jsme jeli rovnou do Oxfordu (na chvíli jsme se zastavili ve Windsoru), kde jsme si prohlédli hodně kolejí a měli samozřejmě další rozchod. Poté jsme jeli zpátky do hostitelských rodin, kde jsme opět měli večeři.

Poslední den před odjezdem jsme dostali snídani a obědový balíček a vyjeli autobusem do Londýna. Zastavili nám na parkovišti, kde jsme měli kousek zastávku metra. Když jsme vystoupili z metra, hned jsme uviděli Big Ben, London Eye a jiné památky. Byli jsme i na prohlídce v muzeu Florence Nightingalové. Večer jsme zase museli na trajekt, kde byly menší komplikace, ale nakonec vše dopadlo dobře a v pořádku jsme dojeli domů.

Celkově jsme strávili v buse 59 hodin, což zní strašně, ale nakonec to nebylo tak strašné. Zájezd do Anglie se mi moc líbil a jsem ráda, že jsem měla tu příležitost se tam podívat.

Celý výlet začínal srazem u Janáčkova divadla v 15:00. V 15:30 již autobus vyjížděl. Přestávky jsme mívali každé 3–4 hodiny.

Nejprve nás čekala návštěva Paříže. Jako první jsme se šli podívat na Eiffelovu věž. Vyjeli jsme až do třetího patra a potom zpátky na prohlídku města a památek. Dále jsme šli na loď, která plula po řece Seině. Byla to velmi příjemná projížďka s krásným výhledem na Paříž a trochu deště. Nakonec nás už čekal autobus a jelo se směr hotel FI.

Ráno jsme vstávali okolo 5:30, jelikož na nás čekal trajekt. Cesta trajektem trvala necelé dvě hodiny. Jakmile jsme opustili trajekt, jeli jsme přímo do města Cambridge. Městečko jsme si prohlédli a poté jsme měli rozchod. Jako další nás čekalo přivítání do hostitelských rodin. Řekla bych, že většina byla více než spokojená.

Oba dva další dny jsme měli sraz v 8:00. První den jsme šli nejprve do Windsoru, kam o víkendech jezdila královna Alžběta II. na svůj hrad. Dále jsme jeli do Oxfordu a opět jsme si prohlíželi památky a navštívili jsme místní univerzitu. Čekala nás část s názvem Christ Church, kde se natáčelo několik scén z Harryho Pottera. Po celém dni jsme jeli zpět do rodin, kde nás čekala večeře.

Poslední ráno jsme se společně nasnídali a rozloučili se. Čekal nás výlet do Londýna. Nasedli jsme na metro a jeli přímo do centra. Jako první jsme viděli Big Ben. Hned potom jsme zamířili k London Eye a do muzea Florence Nightingalové. Po návštěvě muzea jsme zamířili na Leicester Square a tam jsme měli volný program. Jakmile skončil, vrátili jsme se k London Eye, protože některé ještě čekala projížďka na tomto vyhlídkovém kole a ostatní měli opět volný program. Procházeli jsme také St James´ parkem, kde na nás čekaly nebojácné veverka. Večer na nás čekala cesta trajektem a mnoho dalších hodin strávených v autobuse.

Celý výlet nám zpříjemňovali pedagogové, šoféři a průvodkyně. Tento výlet hodnotím pouze kladně.

Během zimy jsme se s otcem zúčastnili už tradičně závodů Biela stopa SNP na Skalke u Kremnice na Slovensku. Je to druhý nejstarší závod v Česku a Slovensku po Jizerské padesátce. Závodníci závodí ve volné technice na 25 a 50 km. Je to nejtěžší závod v Evropě a říká se mu „Everest mezi běžkařskými závody“. Na padesáti kilometrech běžci překonávají 1 600 m převýšení. Letos se se závodů zúčastnilo cca 400 závodníků. Tatka se zúčastnil závodu na 25 km a v kategoriích 65–70 let skončil na pěkném 13. místě. Já jsem jako obvykle zvolil závod na 50 km a v těžké konkurenci jsem obsadil 21. místo.

Pamětní medaile

Autor: Anita Žemličková (absolventka školy)

Asi před půl rokem jsem začala hrát šipky. Nikdy mi to nepřišlo jako sport, ale když jsem se jimi začala více zabývat, uvědomila jsem si, že to sport opravdu je. Začala jsem hrát u nás v hospodě v Bílovicích na Svitavou, když jsme se s přítelem nudili. Po hodině hraní jsem si uvědomila, že mě to baví, a tak to celé začalo.

Další týden jsme šli nakoupit nové šipky a další potřebné věci k nim. Začali jsme chodit častěji a častěji. Po pár měsících se vyhlásil turnaj u nás v hospodě, a tak jsme se rozhodli to zkusit. Byla jsem až překvapená, jak mi to šlo. V celém turnaji jsem byla jediná holka, takže jsem přemýšlela, jestli mě kluci jen nešetří, ale po pár turnajích jsem zjistila, že ne a opravdu mně to jde.

Turnaj máme každé pondělí, takže mám za sebou už několik kol a několik mě ještě čekají. V celkové tabulce jsem zatím osmá z pětadvaceti, což si myslím, že není vůbec špatné.

V šipkách je mnoho různých her. Můžete si zahrát tzv. 501, kde jde o to, že hráč snižuje hody číslo 501, dokud to nezavře. Zavírat se může doublem nebo singlem. Záleží na tom, co so navolíte.

Šipky jsou hodně o soustředěnosti i motivaci. Pokud se nesoustředíte a špatně míříte, nehodíte nic.

Ne každého však šipky baví, člověk buď na to přijde, nebo ne. Je pravda, že šipky jsou i hodně o štěstí. Jeden den vám to jde a trefíte úplně všechno, co chcete a další den netrefíte ani terč. Hodně lidí to vzdá po prvním pokusu, ale to by neměl. Chce to jenom trénink. Také jsem se dostala tam, kde jsem, jen díky tréninku, motivaci a soustředěnosti.

Chci se posouvat dál a snažím se proto, jak nejvíce mohu. Třeba se jednou dostanu až na první místo a všichni na turnaji budou koukat 😊

Téměř v polovině února jsme se s naší školou zúčastnili programu Erasmus+.

Po příjezdu do Budapešti nás uvítala velmi milá koordinátorka Reka. Po ubytování jsme se šli společně s našimi profesorkami projít po městě. Druhý den jsme se jeli podívat na naše nové pracoviště. Naše skupina měla konkrétně oddělení neurologie s vstřícným a hodným personálem. Během pobytu jsme navštívili budapeštské památky, například Náměstí Hrdinů, Shoes on the Danube Bank a Rybářskou baštu. Kromě památek jsme se šli podívat na Parlament, Citadelu, do ZOO a Markétin ostrov, kde jsme viděli japonskou zahradu a mini ZOO. Byl to velmi krásný zážitek a velká zkušenost do života, takže jsme rádi, že jsme se mohli programu zúčastnit.

Téma, já a sport, se mi ze začátku moc nezdálo, protože kdo mě jen trochu zná, tak tuší že ve většině sportovních disciplínách zrovna nevynikám. Přesto už od malička jsem byla živé dítě. Nožky byly neustále v pohybu a rodiče se shodli, abych navštěvovala nějaký kroužek, kde bych svou energii využila.

Ve třech letech jsem se naučila bruslit. Pamatuju si i svoje první brusle, byly červené a byl na nich obrázek slona s balónky. Byla zima a jezdit po ledě mě ohromně bavilo. I přes počáteční strach, jsem se to naučila rychle, říkala babička. Profesionální dráha pro mě sice nebyla, ale do teď každou zimu ráda zajdu na zamrzlý rybník, nedaleko našeho domu.

Později, ve školce, jsem s kamarádkami začala chodit do mažoretek. Bylo to skvělé a moc nás to bavilo. Jezdily jsme na soutěže, dokonce vyhrály i několik cen. Jenže paní vedoucí jednoho dne zrušila naši skupinu a nikde poblíž jiná nebyla.

Ze začátku mě to docela mrzelo. Chyběly mi ty dny, kdy jsme zkoušely, nebo jezdily na výlety, ale čas plynul a mě zaujal jiný sport. Tentokrát to byl basketbal. Hrála jsem ho asi dva roky. Líbilo se mi, že jsem využila přebytečnou energii a trávila čas s kamarády.

Jenže i s tím to sportem jsem přestala. Ani ne, protože by mě už nebavil nebo se mi přestal líbit. Jenže, v tomto období moji vrstevníci docela dost vyrostly zatím, co moje výška už zůstala neměnná. To bylo to, co mě poněkud odradilo.

Mám ráda i lední hokej, jenže teď už jen jako divák. Zkoušela jsem ho hrát, ale po zkušenosti, kdy mi spoluhráč omylem uštíplnul kousek zubu, jsem hokej také vzdala. Avšak stále si stojím za tím, že je to nejlepší sport na světě.

Člověk by si řekl, že u ničeho dlouho nevydržím, ale existuje jeden kroužek, který navštěvuji už od dětství. Nejspíš to není úplně sport, ale jednoduchá aktivita to také není. Mluvím tady o tanečním souboru, konkrétněji o folklórním tanečním souboru. V dnešní době je to asi trochu divné, ale pořád mě to baví víc, než si nechat vylámat zuby. Mám ráda i vše co je s tím spjato. Zkoušení, vystupování, různé cimbálky a zábavy, ale také kroj. Nejde ani popsat, co všechno mi to přináší. Takže to je jedna z mála pohybových aktivit, co mi jde.

Je tu i pár dalších sportů, co si kdykoliv ráda zahraji. Nedokážu si ani představit hodinu tělocviku aniž, bychom si zahrály přehazovanou, která se stává jednou z mých nejoblíbenějších her a fakt, že v ní nejsem vůbec dobrá prosím, ignorujte.

Tím vším bych jen chtěla říct, že není vždy důležité, jestli v nějakém sportu vynikáte nebo ho děláte na profesionální úrovni, mnohem podstatnější je, aby vás nějaký sport bavil a měli jste dobrý pocit z pohybu.

Můj nejzajímavější sportovní zážitek

Autor: Antonín Sovadina (absolvent školy)

V roce 2016 na základní škole v Brně v Černovicích, jsem byl součástí florbalového týmu ZŠ Řehořova na pozici prvního brankáře. V turnaji hrály téměř všechny základní školy z Brna. Zápasy se konaly ve sportovním areálu na Lesné a čelili jsme obávaným týmům ze sportovních škol.

Příprava začala již na začátku školního roku, kdy nám učitel TV sdělil, že jestli chceme jít na zápas, tak musíme trénovat. Jelikož jsme všichni souhlasili, tak nám naplánoval pět dobrovolných hodin tělocviku každý týden až do zápasu. Jelikož na pozici brankáře musíte mít celou výstroj, která docela dobře drží teplo, a ještě jednou tak víc hřeje, tak vám asi nemusím popisovat, jak jsem vypadal po hodině a půl nepřetržitého hraní v bráně. Naše kondička se časem zlepšovala a celý tým se stával pořád více sebraný a časem jsme již hráli jako jeden.

Bylo to pro mě docela stresující moment. Poprvé na takovéto akci, kdy na vás kouká spousta lidí a spousta vám fandí a jiní zase ne. Jak samotný zápas začal, tak všechno stres odešel a v prvním zápase byla radost z výhry a nepropuštění ani jednoho gólu. Další dva zápasy byly podobné, vyšli jsme z nich jako vítězové. Ovšem poslední dva zápasy byli velmi obtížné. Soupeř byl sice silný, ale spíš než soupeř, nám dělal větší problém rozhodčí, který evidentně nechtěl, abychom vyhráli. To by se mu téměř povedlo, kdyby finální zápas neměl skončit na nájezdy. Ty bohužel pro druhý tým skončily tragicky, protože jsem vychytil všechny tři střely a naši přesní útočníci proměnili dva ze tří střel pro náš tým. Tudíž jsme odcházeli ze zápasu jako vítězové a ke všemu jsem byl oceněn jako nejlepší gólman v turnaji.

Sport, který mě nezaujal

Autoři: Simona Kružíková (absolventka školy)

Jeden z mých nejméně oblíbených sportů, který mě nejméně zaujal, je fotbal. Vždycky jsem byla na sporty, které byly tvrdšího rázu, a hráli ho chlapi.

Jakmile jsem už viděla jak naživo, tak například v televizi fotbal profesionálů, tak mě vždy vadilo, jak simulují, jak do nich člověk jen strčí a oni padají na zem a snaží se dosáhnout díky této simulaci například toho, aby soupeř dostal žlutou kartu a měl mnoho dalších výhod. Tento sport mě nikdy nechytl, neviděla sem v něm smysl, a co se týče například i kolektivu, tak sem nikdy do něj nezapadla, protože mi přišlo, že je tam každý „Mistr světa“.

Další a jedna z nejvíce závažných věcí, co mi na tomto sportu vadí je to, jak jsou tito hráči platově ohodnoceni oproti například doktorům, kteří dennodenně léčí lidi, zachraňují životy a pomáhají a vydělají si za měsíc to, co jeden známější fotbalista za jeden poločas.

Tento sport celkově neuznávám.

Když se zamyslím nad dalšími sporty, a který mě z nich nejvíce nezaujal, protože těch sportů je více, tak to bude právě florbal. Je to sport, který mě podle mého názoru ničím nezaujal, ať už to bylo tím, že se florbal hraje pomocí florbalčky, tak už ani to pobíhání ze strany na stranu za malým míčkem, který se snažíme dostat do malé branky. Není to zajímavé a napínavé jako skvělý hokej, kde to lítá ze všech stran a lidi to baví. Podle mě je to stejné, jako když někteří lidé tvrdí, že přehazovaná se nedá srovnávat s volejbalem, tak já to mám stejně s názorem, co se týče florbalu a hokeju.

Podle mě je florbal pouze na hraní v tělocvičce pro děti. Mě osobně absolutně nezaujal. Tento sport hrála má sestra a bratr. Byla jsem se na ně podívat. Ne jednou, ale vícekrát, a s klidným srdcem mohu napsat, že je to nudný sport. Také jsem si uvědomila, že by mi vadila taková blízkost mezi hráči.

Co se týče jídla, tak se řídím tím, co mi říká moje tělo. Nic si nezakazuju ani se do ničeho nenutím, vždy si dám to, na co mám chuť.

Pro mě je velmi důležitá snídaně. Je to moje nejoblíbenější jídlo dne, bohužel když vstávám moc brzo do školy, tak většinou nemám chuť k jídlu a jím až ve škole. Což se mi teď díky karanténě vyřešilo a každé ráno si můžu užít svoji snídani. Většinou si dávám bílý jogurt do misky, na to ovesné vločky a nakrájené ovoce, nejčastěji banán. Poslední dobou jsem si taky navykla pít ráno kafe, což jsem nikdy nedělala. Většinou si dávám nějakou menší svačinu, prostě to, co doma najdu. Nehlídám si žádné kalorie, mě to strašně nebaví.

Obědvám kolem 13:00, vždy si k obědu dám ještě misku salátu. Kolem třetí hodiny si dělám svačinu, protože mi po obědě docela rychle vyhládne. Často si dávám jogurt, nakrájené ovoce nebo třeba tvaroh. Večeřím pokaždé jinak, ale snažím se nejíst moc pozdě, někdy se mi to teda nepovede. Snažím se jíst aspoň dvě teplá jídla denně. Bohužel se mi to moc nedaří, když chodím do školy, protože naše škola nemá jídelnu. Já vím, že máme možnost chodit na obědy na nějakou jinou školu, ale pro mě by to bylo moc náročné s časem. Když končíme ve škole v 14:05 a já musím být 14:45 v práci, tak nemám čas ještě chodit někam na oběd. Řeším to tím způsobem, že si dělám obědy doma, a pak si je беру s sebou do školy a do práce nebo si koupím něco po cestě, dost často to bývá pizza nebo nudle. No žádná pestrá strava. Někdy nestihnu třeba nic koupit, a pak mám jídlo až v osm večer. Velký problém to byl, když jsem ještě do toho měla tři tréninky po sobě. Takže jsem ze školy spěchala na studio, nejedla, a pak tancovala pět hodin v kuse. Cítila jsem se unavená, bez energie a bývala jsem často nemocná.

A proto si myslím, že je strava velmi důležitá. Měli bychom se zajímat o to, co jíme, ale zároveň si nic nezakazovat, čas od času nám nic neublíží. Do budoucna bych se určitě chtěla víc zajímat o kvalitu potravin, výživové hodnoty atd. Jídlo je základ.

Autor: Alex Zmrzlý

Už od malička jsem byl veden k různým sportům a aktivitám, ať už to byly procházky se psem, hra na schovávanou, nebo například házená, o které budu mluvit.

Hrál jsem házenou snad od druhé třídy a možná bych ji hrál i dodnes nebýt špatného kolektivu. Bavila mě. Bavilo mě hrát v týmu, vymýšlet taktiky a jednat pod tlakem. Bavil mě ten adrenalin, bavilo mě cítit míč v rukách a bavil mě pocit výhry.

Ne vždycky mi to ale šlo.

Jako malý jsem onemocněl boreliózou a na dlouhou dobu jsem se nemohl vrátit do svého aktivního života, když přidám ještě fakt, že jsem astmatik, neměl jsem zrovna dvakrát predispozice k tomu, abych exceloval. Házená mě ale i tak bavila. Oprava, bavila mě do určitého věku.

Bavila mě, dokud o nic nešlo a dokud jsme byli jen pár dětí na hřišti s míčem. Náš tým se ale časem začal měnit, ať už strukturou hráčů, tak i jejich myšlení. Všichni se začali zajímat o velké turnaje, začaly je příliš zajímat výsledky, nějaká čísla na tabulkách, než to abychom si to užili. A s tím, jak se čím dál více hráčů zajímalo, o to, kolik dal kdo gólů a kolik jsme prohráli, to přestávalo všechny bavit. Několik mých spoluhráček odešlo z týmu ještě předtím, než se tahle posedlost skóre dostala ke všem a dřív jsem to nechápal, ale když se teď ohlížím nazpátek, lituji, že jsem to neudělal taky.

Kvůli mé časté nemocnosti jsem často chyběl na tréninky, nemohl jsem se tím pádem zlepšovat stejnou rychlostí, jako ostatní a začal jsem zaostávat. Byl jsem jedním z nejstarších členů, ale stejně jsem si přišel nejhorší. Neměl jsem fyzickou, a to byl možná hlavní důvod, proč mě to přestalo bavit, a začal jsem házenou nenávidět.

Samozřejmě jsem to chtěl řešit se svým týmem, ale to by si mě museli chtít vyslechnout. Mám pocit, že mě začali nemít rádi. Nevím, jestli si mysleli, že tím, že nechodím na tréninky tak často jako oni, tak se nějak ulívám, ale rozhodně mi to pokaždé dali sežrat. Přestal jsem se ve svém týmu cítit dobře, přestal jsem jim věřit a na každý trénink a zápas jsem chodil s největším odporem. Nesnášel jsem házenou.

Možná to bylo štěstí, ale můj ročník 2003 byl v mém týmu zastoupen chudě, a pak přišel čas, kdy jsem už nemohl hrát v týmu, kvůli věku. Zatímco můj tým se stále bral jako starší žačky, já už patřil do dorostu a moje trenérka mi dala na výběr. Mohl jsem skončit s házenou ten rok a už se k ní nikdy nevrátit, mohl jsem si dát rok pauzu, a pak se vrátit do týmu, až by všichni patřili do dorostu anebo jsem na rok mohl přestoupit do Újezdu u Brna, což je náš spřátelený

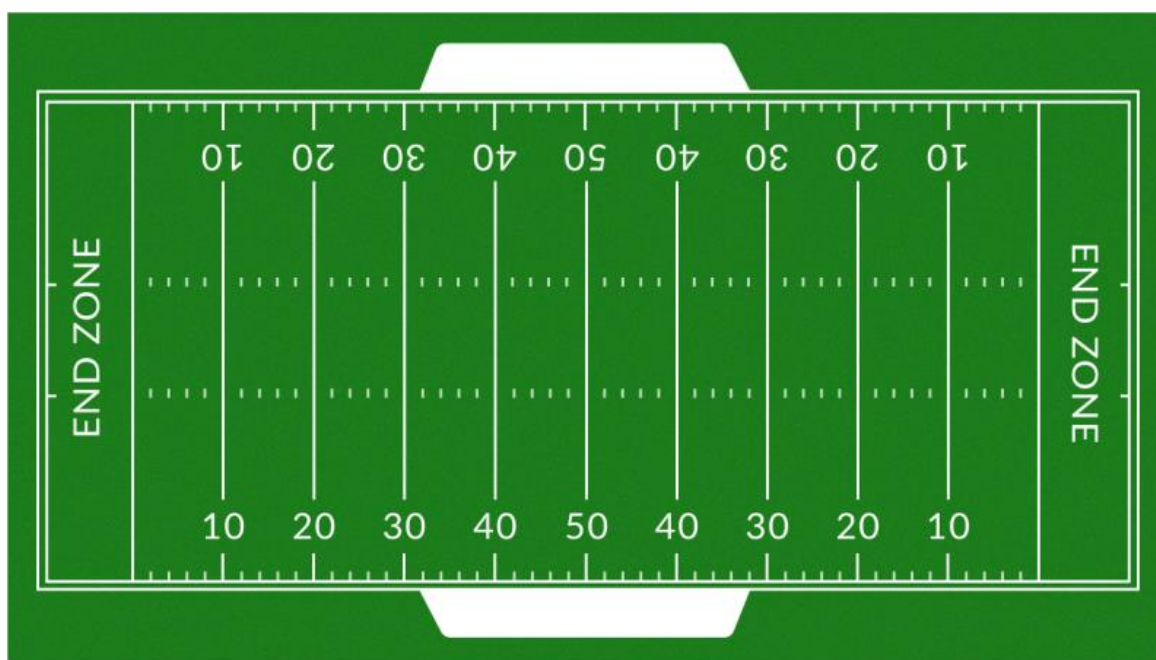
tým. Kdyby se mě někdo zeptal teď, rozhodně bych s házenou sekl, ale jelikož na mě vyvíjeli tlak, skončil jsem v Újezdě.

Tým v Újezdě byl úplně o ničem jiném. Trenér tam měl autoritu, uměl si svůj tým postavit do latě a nebál se rozdávat tresty. Hráči svého trenéra respektovali a nechali si poradit. Byli dobře sehraní a já bych byl možná taky, kdyby se mi v procesu nestalo několik úrazů, které mě poslali na několik měsíců na lavičku. Začínal jsem tam s radostí, znovu mě to bavilo, ale když jsem se vrátil po uzdravení, přišlo mi jako bych byl zpátky v Měníně. Hráči se zajímali o body, přestávali komunikovat a všechno se hroutilo.

Znovu jsem začínal mít pocit, že tam nemám být, že mi to nejde, a že hru jen kazím. No, a tak jsem dohrál sezónu a rozhodl se, že házenou pověsím na hřebík. Nikdy jsem toho rozhodnutí nelitoval, a i když mi trvalo nějakou dobu se znovu otevřít týmovým, míčovým sportům, vždycky mě bude bavit hrát volejbal v tělocvičce.

Americký fotbal je kontaktní týmová hra, která v Česku není moc proslavená. Během zápasu se na hřišti pohybuje 11 vs 11 hráčů (ženské ligy hrají většinou 9 vs 9 a juniorské 7 vs 7). Princip hry je takový, že útok se snaží dostat míč (šišku) do endzóny (vyznačené místo na konci hřiště) a obrana se tomu snaží zabránit. Útok má 4 pokusy na to, aby překonal 10 yardů (1 y je cca 1 m)

Když se hra rozehraje, jako první dostane míč do ruky Quarterback (QB – většinou kapitán útoku) který rozhoduje, co se bude dít dál. Má většinou tři možnosti, a to že buď míč hodí spoluhráči Wide receiverovi (WR) který má před rozehráním zahlášenou routu (kam má běžet) ten míč chytne a běží do endzóny. Druhá možnost je, že míč předá Runningbackovi (RB – hráč který je poblíž QB) který míč jen přebere a běží. Poslední možnost, která má, je taková záchrana, že si QB míč nechá a sám s ním běží.

Cíl obrany je zajistit, aby se útok moc nepřibližoval k endzóně anebo co nejdříve složit – srazit hráče s míčem.

Když útok skóruje a dostane míč do endzóny je za to 6 bodů a říká se tomu touchdown.

Protože je americký fotbal hodně kontaktní hra, tak na sobě hráči musí mít chrániče. Povinná je helma, chrániče na zuby, výstroj – chrániče ramen a kalhoty s chrániči – kostrč, stehna a kolena.

Já americký fotbal hraji skoro 5 let. Začínala jsem u flag fotbalu (bezkontaktní verze, kde se místo srážení strhávají praporky, které jsou umístěny na bocích). Flag fotbal je taková příprava na americký fotbal, smysl hry je skoro ve všem stejný, a hlavně ho můžou hrát i malé děti, protože zde nedochází ke kontaktu.

Na americkém fotbale se mi nejvíc líbí to, že se využije každá postava. Je zde mnoho pozic (třeba na WR jsou vysocí a rychlí, na lajně jsou velcí a silní, na RB jsou nejrychlejší a nejmenší atd.). Každý by si zde určitě našel své místo.

Momentálně hraji flag fotbal za Znojmo, americký fotbal za Brno a začátkem roku 2020 jsem se dostala do české ženské reprezentace flag fotbalu.

Za celou dobu, co hraji, jsem vystřídala asi všechny pozice, ale momentálně už jsem 2 roky na pozici Quarterback. Na fotbale se mi líbí, že je to kontaktní hra, která je hodně promyšlená. Útok i obrana mají hodně taktik, schémat atd., není to jen o fyzické stránce. Když ještě nebyla korona, tak jsem v běžném režimu měla 3–5 tréninků týdně. Je to celkem časově náročné, ale to bude i tím, že hostuji ve dvou týmech + repre, jinak si myslím, že se to dá zvládat úplně v pohodě. Samozřejmě se v týmech chodí i společně do fitka, na hodiny teorie, po zápasech do kryokomor atd.

Také jsem z fotbalu měla pár zranění jako např. přetržené vazy v koleni, zlomená žebra, otřesy mozku, zlomené prsty, vyhozený palec atd.

I když to vypadá a možná zní trochu drsně, tento sport bych každému doporučila.

Hygiena je důležitým aspektem našeho každodenního života a ovlivňuje naše zdraví a pohodu. Správná hygiena zahrnuje mnoho různých praktik, jako je mytí rukou, sprchování, čištění zubů a udržování čistého prostředí. Níže se budeme zabývat správnou hygienou, a jaké jsou nejdůležitější praktiky, které bychom měli dodržovat.

Důležitost správné hygieny:

Správná hygiena je důležitá pro udržení zdraví a prevenci šíření infekcí. Některé nemoci, jako například chřipka, nachlazení a průjem, se mohou šířit prostřednictvím bakterií a virů, které jsou přítomny na površích, které často používáme, jako jsou například dveřní kliky, klávesnice počítače a mobilní telefony. Správná hygiena pomáhá snižovat riziko infekce těmito patogeny a může také pomoci snížit výskyt alergií a ekzémů.

Hlavní praktiky správné hygieny:

Mytí rukou – Hygiena rukou je nejdůležitější a nejúčinnější způsob, jak se chránit před šířením infekcí. Ruce jsou nejčastějším zdrojem bakterií, virů a jiných mikrobů, které mohou způsobit nemoci. Správná hygiena rukou zahrnuje mytí rukou mýdlem a vodou po použití toalety, před jídlem, při přípravě jídla, po kontaktu s nemocnými lidmi a po pobytu venku. Důležité je důkladné mytí rukou po dobu nejméně 20 sekund.

Čištění zubů – Správná hygiena zubů je důležitá pro zachování zdravých zubů a dásní. Zuby by měly být čištěny dvakrát denně kartáčkem a pastou na zuby. Důležité je také čištění mezizubního prostoru a používání zubní nitě. Pravidelné návštěvy u zubního lékaře pomáhají identifikovat a léčit problémy se zuby a dásněmi včas.

Hygiena těla – Správná hygiena těla zahrnuje koupání nebo sprchování každý den, a to zejména po sportu nebo jiných aktivitách, které způsobují pocení. Použití mýdla a šamponu pomáhá odstranit z těla bakterie, zápachy a nečistoty. Důležité je také měnit oblečení a ložní prádlo pravidelně, aby se zabránilo hromadění bakterií a plísní.

Čištění prostředí – Hygiena prostředí je důležitá pro udržení čistého a zdravého prostředí. To zahrnuje pravidelné čištění a dezinfekci kuchyňských ploch, koupelen a WC. Důležité je také pravidelné větrání prostor a odstraňování nečistot a prachu.

Josef Váňa se narodil 20. října 1952 ve Slopné ve Zlínském kraji. Odtud dnes do Vizovic dokonce vede naučná turistická stezka Josefa Váňi, dlouhá pět kilometrů. Mladý Josef v dětství údajně jezdil na všech možných zvířatech, od krav po kozy a koně. Vyučil se v jezdeckém učilišti v Kladrubech nad Labem. Svoji vášeň pro koně však rozvíjel později.

V mládí pracoval jako ošetřovatel koní v Tlumačově, zde však dlouho nevydržel a poté vyzkoušel řadu dalších povolání, jako dělník na stavbě nebo strojník lyžařského vleku na Pradědu. V rámci lyžařského střediska v Jeseníkách pracoval po vojně také jako člen Horské služby. V druhé polovině 80. let dokonce závodil na lyžích, vyhrál třeba obří slalom ve Vysokých Tatrách, byl také členem lyžařského týmu Horské služby na Pradědu.

Váňa se k jezdeckví znovu dostal ve svých osmadvaceti letech, a to při vzniku jezdeckého klubu ve Světlé Hoře. Svůj první dostih absolvoval v roce 1979 na klisně Kalině, který následně vyhrál. Během následujících let se Váňa vypracoval na nejlepšího domácího jezdce a v roce 1985 poprvé startoval na legendární Velké Pardubické. S koněm Paramonem Váňa dojel na druhém místě, když spadl na Hadím příkopě. Ten se mu stal osudným i o rok později.

V roce 1987 nastoupil rodák ze Zlínska na start Velké pardubické v sedle valacha **Železníka** – dnes již legendárního koně, který stejně jako Váňa, na triumf v nejtěžším překážkovém běhu v Evropě stále čekal. Závod Váňa s Železníkem doslova ovládli, a dokonce poprvé v historii Velké pardubické dojeli v čase pod deset minut.

Zrodilo se tak vítězné spojení, na jehož konci byly hned čtyři triumfy ve Velké pardubické (1987–1989, 1991). První tři vítězství byla jednoznačná, o tom čtvrtém v roce 1991 rozhodl až souboj v cílové rovince proti Drakovi s jezdcem Chaloupkou.

Pátý triumf na Velké pardubické zaznamenal Váňa až v roce 1997, když s hnědákem Vronským jen těsně porazil Marketplacea v již legendárním finiši. Na šesté vítězství čekal Váňa dalších dvanáct let, v roce 2009 dokázal dostih senzačně vyhrát s anglickým plnokrevníkem Tiumenem. S ním titul obhájil i o rok později, když v poněkud kontroverzním finiši porazil Amant Grise. V roce 2011 startoval Váňa znovu s Tiumenem a bylo z toho třetí vítězství v řadě, zároveň také osmé a poslední vítězství Josefa Váni na Velké pardubické. Svoji poslední Velkou pardubickou jel legendární žokej v roce 2014, když s Tiumenem dojel na 16. pozici.

Vítězství Josefa Váni na Velké pardubické

Rok	Kůň	Čas
1987	Železník	9:56,13 min.
1988	Železník	10:59,8
1989	Železník	10:16,3
1991	Železník	10:01,0
1997	Vronský	10:33,3
2009	Tiumen	9:19,56
2010	Tiumen	9:03,73
2011	Tiumen	9:15,29

Celkově se Váňa jako žokej zúčastnil osmadvaceti ročníků Velké pardubické a získal rekordních osm vítězství.

Josef Váňa během své kariéry jezdce a žokeje prodělal nesčetné množství zranění. Bezpochyby to nejvážnější se mu stalo v roce 1994 v Baden-Badenu, kdy mu při pádu z koně jiný kůň přilehl trup. Váňa si z tohoto incidentu odnesl zlomená žebra, otřes mozku, utrženou plíci a další zhmožděninny hrudníku a pánve. Během převozu do nemocnice se mu navíc několikrát zastavilo srdce a nastala klinická smrt. Slavný žokej byl, i přes pesimistické prognózy českých i německých doktorů, za dva měsíce znovu na startu Velké pardubické. Podle svých slov nemá Váňa v těle jedinou kost, kterou by si někdy nezlomil. Kromě zlomených obratlů, žeber, rukou, klíční kosti nebo čelisti měl také roztříštěnou patu nebo rameno. Váňa je znám svou rychlou regenerací, ve které mu napomáhá také alternativní medicína.

Josef Váňa je podruhé ženatý, se současnou manželkou Pavlou, která je u správy koní jeho pravou rukou, má dva syny – Martina a Josefa ml. Z prvního manželství má syna Jiřího. O osminásobném vítězi Velké pardubické byl v roce 2012 natočen film "Váňa" režiséra Jakuba Wagnera. V roce 2009 byla Váňovi udělena tehdejším prezidentem Václavem Klausem medaile Za zásluhy, tedy nižší státní vyznamenání České republiky.

Josef Váňa je vysoký pouze 166 centimetrů (což je skvělá výška pro žokeje), jeho nemalý potenciál však potvrzuje také jeho angažování se ve vrcholné politice. Bývalý žokej se v politickém prostředí začal pohybovat v roce 2002, kdy byl zvolen do zastupitelstva města Chyše na Karlovarsku. V roce 2010 Váňa neúspěšně kandidoval jako nestraníř za TOP 09 do Poslanecké sněmovny, v roce 2016 neúspěšně kandidoval také do senátu s hnutím ANO 2011. Poté působil v zastupitelstvu Karlovarského kraje, v roce 2019 se stal radním kraje pro oblast tělovýchovy a sportu.

Stejně jako v roli žokeje tak i v roli trenéra je Váňa rekordmanem. Jím trénovaní koně totiž vyhráli Velkou pardubickou hned jedenáctkrát. První triumf zaznamenal Váňa jako trenér v roce 1996, kdy závod vyhrál Cipísek, o rok později ho napodobil Vronský právě s Váňou. Tři tituly vyhrál Tiumen, dva klisna Sixteen. Jeden titul vyhráli Chalco (2001), Decent Fellow (2006), No Time To Lose (2017) a Theophilos (2019). Váňa je první trenérem v historii, který dokázal připravit vítěze Českého (Československého) derby a Velké pardubické v jednom roce. To se mu podařilo v roce 2011 s Roches Cross a Tiumenem. Jeho koně mají také řadu mezinárodních úspěchů, několikrát vyhráli třeba Gran Premio v Meranu.

Syn Josefa Váni byl také závodním žokejem, vyhrál přes 300 dostihů, na triumf ve Velké pardubické však nikdy nedosáhl. V roce 2019 ukončil kariéru a stal se trenérem.

Přiřadte správné české definice k těmto ostravským výrazům:

a) kulat se	1. slepice
b) kupak	2. kbelík
c) kura	3. byt
d) kušček	4. dovolit si
e) kvartyr	5. záplata
f) kybel	6. koupaliště
g) lajsnut si	7. hele
h) lata	8. kousek
i) le	9. dát pohlavek
j) liščit	10. válet se

Řešení:

1c, 2f, 3e, 4g, 5h, 6b, 7i, 8d, 9j, 10a

Poznej svého učitele

Autor: Redakce

V této rubrice našeho časopisu máte možnost hádat, kdo z učitelů se skrývá za mladistvým vzhledem na fotce. V minulém čísle jsme vám představili Mgr. Petera Milčáka.

Autor: Redakce

Kde jste se narodila, a kde nyní žijete?

Pocházím z malé vesnice Pozdátín na Vysočině. Posledních 30 let žiji v Brně.

Jak dlouho působíte tady na škole, a kde jste působila před tím?

Ve škole učím druhým rokem, ve zdravotnickém školství se pohybuji bezmála 20 let.

Původní profesí jsem všeobecná sestra.

Jakou vysokou školu (aprobaci) máte vystudovanou?

Ke studiu na vysoké škole jsem se propracovala postupně, v mládí mě zajímalo úplně všechno. Po revoluci se na Univerzitě Karlově otevřel nový obor práce se zdravotně handicapovanými lidmi a tento obor jsem vystudovala.

Jaké učíte předměty a jaké jsou vaše další funkce na škole?

Na začátek musím říct, že mám své povolání velmi ráda. Nejraději s žáky navštěvuji nemocné. Na škole učím odborné předměty, ošetřování nemocných (praxi) v nemocnicích a sociálních zařízeních, ošetřovatelství, první pomoc, psychologii, pečovatelsví a osobní asistenci.

Co máte na naší škole ráda?

Zdravotnická profese, je pro mě radost, životní vášeň a vše, co mi dává smysl. Tím, že naše škola mi umožňuje naplnit mé poslání, mám na ni ráda vše. Nejraději mám, ale studenty a kolegy. Bez lidí, by každá budova byla jen prázdným prostorem.

Co byste na škole naopak změnila?

Celá budova, by si zasloužila rekonstrukci. Okenní výplně zejména, ale také elektro a vodo instalace. Po vlastních zkušenostech vím, jak je to náročná záležitost, o to víc, když je naše škola památkově chráněna.

Vzpomenete si, jaký jste byla student? Měla jste někdy nějakou důtku nebo sníženou známku z chování? Jestli ano, tak za co?

Celý můj studijní život mě provázely silné osobnosti učitelů. Byla jsem hodné dítě, které chodilo do školy připravené. S pubertou, se ze mě stával stále větší „rebel“, pořád jsem z někým nebo něčím bojovala. Řešila „bezpráví a nespravedlnosti“. Byla jsem také často trestána, většinou domluvou. Sníženou známku z chování jsem neměla.

Co vy a tělesné tresty? Jste pro nebo proti? Zavést či nezavést?

Tělesné tresty, jsem v dětství zažívala, rákoskou přes ruce, pohlavek atd. Velmi podobně, jako ve filmu Obecná škola (Igor Hnízdo). Také jsem vyučujícímu za ně děkovala, bylo mi vždy jasné, za co trest dostávám. Sama tyto tresty neprosazuji a do školství 21. století nepatří.

Jak se Vám komunikuje s rodiči? Zažila jste už nějakého rozzlobeného rodiče?

S rodiči se mi komunikuje velmi dobře. Rozzlobeného rodiče jsem zažila mnohokrát. Rodiče se nezlobí na mě jako pedagoga, ale na situaci, se kterou si neumí v danou chvíli poradit. Oběma stranám nám jde o totéž, o dobro žáka. Když se vzniklá situace pojmenuje, většinou najde rodič vhodné řešení.

Kdo nebo co v životě byl váš nejlepší učitel?

Dobré vzdělání od základní po vysokou školu, svoboda, zodpovědnost a zároveň důslednost od mých rodičů v nesvobodné době, ve které jsem vyrůstala. Po odborné stránce mě nejvíc naučil život a má velká touha se vzdělávat (vše se dovědět).

Co Vás nejvíc baví a na druhou stranu štve na této profesi?

Odpověď má dvě roviny. V jedné, té původní profesi, jsem stále zdravotní sestra. V té mě nejvíc baví páchat dobro. Dávat svou práci lásku. V doteku, úsměvu, profesionálně provedeném výkonu. Neštve mě na ní nic. V druhé profesi jsem pedagog, který vede budoucí studenty k vysněnému povolání. Zde mě občas vysiluje, když si student zvolí povolání, ve kterém pracuje s lidmi, ale nemá je rád (nerad se o ně stará, nezajímají ho potřeby nemocného).

Jaká akce, kterou pořádá naše škola, byla pro Vás nejzajímavější?

Naše škola během školního roku pořádá obrovské množství akcí a aktivit. Vybrat nejzajímavější je velmi náročné. Já si vážím práce každého, protože je výsledkem nasazení, které dává do dané aktivity. Je jedno, jestli připravujete lyžařský kurz, soutěž první pomoci, celonárodní konferenci, srdíčkový den, oslavy k 75. výročí založení školy, den otevřených dveří, výjezd do zahraničí pro studenty a mnoho dalších. Vždy, je za tím obrovské nasazení a to, že si vzájemně pomáháme. To je nejzajímavější.

Máte nějakého oblíbeného žáka? Jaká je Vaše oblíbená třída?

Tak, to je otázka na tělo. Opravdu mám na škole celou řadu oblíbených žáků, a dokonce i celé třídy. Jen prozrazovat je nebudu, mám je velmi ráda a spolupráce s nimi se velmi cením.

S jakým zaměstnancem školy, či pedagogickým kolegou nejvíce kamarádíte? S kým se Vám nejlépe spolupracuje?

Chtěla bych touto cestou poděkovat. Za to jak, mě kolegové vzali mezi sebe (jak mě přijali). V začátcích na novém pracovišti, je to pro každého velmi náročné. Když máte na koho se obrátit, a dostává se vám pomoci, je to velmi motivující a povzbuzující. Mě se obojího dostalo vrchovatou měrou. Děkuji Vám.

Chtěla jste být učitelkou od dětství? Pokud ne, proč jste se stala učitelem?

Nikdy jsem učitelkou být nechtěla. Má maminka je učitelka. Od útlého věku (předškolního věku), jsem si jako hru připravovala pro medvídky a panenky přípravy, vyučovala je před malou tabulí, plánovala si a vedla záznamy. V pubertě jsem říkala, že toto dělat nikdy nebudu. Nikdy! Chtěla jsem být herečkou. Z povahy své osobnosti, ale bytostně ráda vedu druhé. Pomáhat a vést. Učitelství, je moje profese a jsem v ní šťastná.

Máte nějaký životní vzor?

Ano, jsou to mí rodiče. Naučili mě mluvit pravdu, stát zpříma, myslet a dívat se přímočaře, nelamentovat nad osudem, postavit se výzvám a nebát se. Jsem jim neskutečně vděčná, že mě nechali studovat to, co jsem chtěla a nikdy mě na té cestě neopustili.

Jaké máte ráda seriály a filmy?

Jsem povahou dobrodruh. Miluji cestopisné dokumenty i dobrodružné akční filmy. Ale mám ráda i historii. Seriály se zdravotnickou tematikou nesleduji, raději je žiji skutečným životem.

Jakou posloucháte hudbu a máte oblíbeného interpreta?

Nejvíc ze všeho miluji ticho. Pokud je hudba jako kulisa při práci, snesu ji. Když si chci někoho opravdu poslechnout, vyhledávám vážnou hudbu. Mám ráda novoroční koncerty filharmonií.

Jaké čtete knihy?

V covidové době se mi dařilo číst mnohem víc. Dokonce jsem znovu po letech přečetla i celé Julesa Verna (Tajuplný ostrov, Dvacet tisíc mil pod mořem, Děti kapitána Granta, ...). Teď čtu knihu Osm životů, která vypráví o osmi ženách, kterým se podařilo utéct z pochodu smrti.

Jaké máte koníčky? Provozujete nějaký sport?

Mým velkým koněm je zahrada, kterou jsme před několika roky koupili. Nejsem žádný velký zahradník, ale miluji ten pocit, kdy z takřka neviditelného semínka vyroste něco krásného. Fyzická práce mi také pomáhá vyčistit si hlavu a vidět okamžitě výsledek své práce.

Ráda jezdím na kole, v létě s manželem pravidelně sjíždím vodu, spím pod stanem, objevuji

chráněné krajinné oblasti, kam mnoho lidí nezavítá.

Jaké je Vaše nejoblíbenější jídlo a jaké naopak nemusíte?

Dospěla jsem do životní etapy, kdy jsem neskutečně vděčná, když mi někdo uvaří. Teď je to nejčastěji moje dcera, vaří ráda a moc dobře. Ale ocením i namazaný chleba a teplý čaj.

Máte domácího mazlíčka?

Nemáme mazlíčka, ale rozmazlenec v podobě kocoura, kterého naše dcera přinesla domů. Nebohé zatoulané koťátko, které nikdo nechtěl. Dcera odjela studovat na vysokou školu a kočka zůstala u nás doma. Je to malý terorista, vše se točí kolem něj.

Co dělá taková učitelka, když má dva měsíce prázdnin?

Odpočítává. První tři týdny absolutně, až ztratí pojem o tom, co je za den v týdnu (houby, borůvky, knihy, voda, stan, kolo, volnost).

Jaké máte plány do budoucna? (5 až 10 let)

Tak poté, co jsem se dověděla o důchodové reformě, budu asi nadále učit. Když ne učit, tak jinak pracovat s lidmi.

A máme tady poslední otázku. Máte nějakou zajímavou nebo vtipnou historku z pedagogické praxe?

Ano, když jsem byla v rámci studia na praxi a stáži v pomocné škole v Kolíně. Žáci 8. třídy opakovali učivo přírodovědy, přítok a odtok. Vyučující je vzala k říčce, která okolo školy protékala. Na mostku ukazovala přítok potoka, který do říčky ústí zprava, a když jsme se otočili, vysvětlovala odtok. Pak se jeden žák zeptal: „A paní učitelko, to ta voda teče i v noci“? Všichni žáci se velmi zvědavě otočili na učitelku.

Každý den se zasmějeme nějakému nepřesnému vyjádření:

Na obilí roste boubel, místo námel.

Bylo to takové, víte, jak to myslím...

Šla jsem to podat, ale ona tam nebyla, tak jsem to nepodala, ale pak podala.

Dnes jsem vzala odběr na bílý rubín (bilirubin). Robinson Crusoe se sám o své vlastní vůli vydal na dobrodružnou plavbu, kde mimo jiné navštívil ostrov lidojedů, ochočil si tam v pátek toho otroka a byli kamarádi.

Barunka a Viktorka byly nejlepší kamarádky, které se vydaly na návštěvu k nebohé nemocné babičce do mlýna a ta měla ty dva psy Sultána a Tyrta.

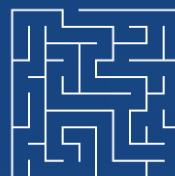
Hlavním motivem povídky Stařec a moře je, jak vyjedete na moře, tak přivezete prázdné kosti.

Popis osoby: Jsem sličný a chytrá.

Vážení čtenáři, máme pro Vás další nelehký úkol! Kdo ví, jaký předmět je na obrázku a k čemu slouží? Vítěz tipovací soutěže získá opět sladké ceny ☺

Řešení rébusu z minulého čísla:

A – Sněhurka a sedm trpaslíků

B – Perníková chaloupka

C – O dvanácti měsíčkách

D – Popelka

E – Červená karkulka

F – Šípková Růženka

Zadání rébusu: Poznejte přísloví na základě obrázku I

A		B		C	
D		E		F	$5+7=13$
G		H		I	
J		K		L	
M		N		O	
P		Q	$IQPM < IQAM$	R	
S		T		U	
V		W		X	$100 > IQ_1 > IQ_2$

„Naše nemocnice je světový unikát.“

„Jak to?“

„Je to jediná nemocnice na světě, která je v Brandýse nad Labem.“

Přijde chlap za nemocným do nemocnice. Pacient leží v posteli, kapačky v žilách, kyslík na rypáku a ten druhý mu povídá: „Čau, ty teda vypadáš po té bouračce.“

Nemocný začne mávat rukama, tak mu ten druhý podá papír a tužku. On něco napíše, zaklepe nohama a umře. Druhý chlápek volá doktora a říká: „Doktore, on něco napsal, zaklepal nohama a umřel.“

Doktor vezme ten papír a tam je napsáno: „Stojíš mi na hadičkách.“

Po operaci přijde pacient k sobě: „Proboha, kde jsem?“

„Víte, měl jste velkou havárii, tak jsme vás operovali.“

„Takže jsem v nemocnici?“

„Ano, z velké části.“

„Pane doktore, kolik času mi zbývá?“

„Deset.“

„Deset čeho?“

„Devět.“

Jak pijí biologové? Až do DNA.

Nefunguje Facebook a trvá to už třetí den...

Zoufalí lidé vybíhají do ulic, v rukou drží své fotografie a tablety s videi a křičí na ostatní: „Líbí se ti to, líbí se ti to?!“

Nese chlápek ženu do nemocnice ta je samá modřina na obličeji úplně opuchlá a volá:

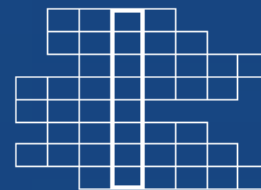
„Pane doktore pane doktore pomozte!“

„Proboha, co se jí stalo?“

„Snědla Nutellu!“

„Je alergická?“

„Ne, to byla moje Nutella.“

1	2	3	4	5		6	7	8		9	10
12						13			11		
15				16	14				18		
20			17		21			19			
		25		22			23				
24	26					27					
30						31				28	29
33					32			35			
	37			34			36		40		
38			39					41		43	
45		42					46		44		
47							48				

Vodorovně

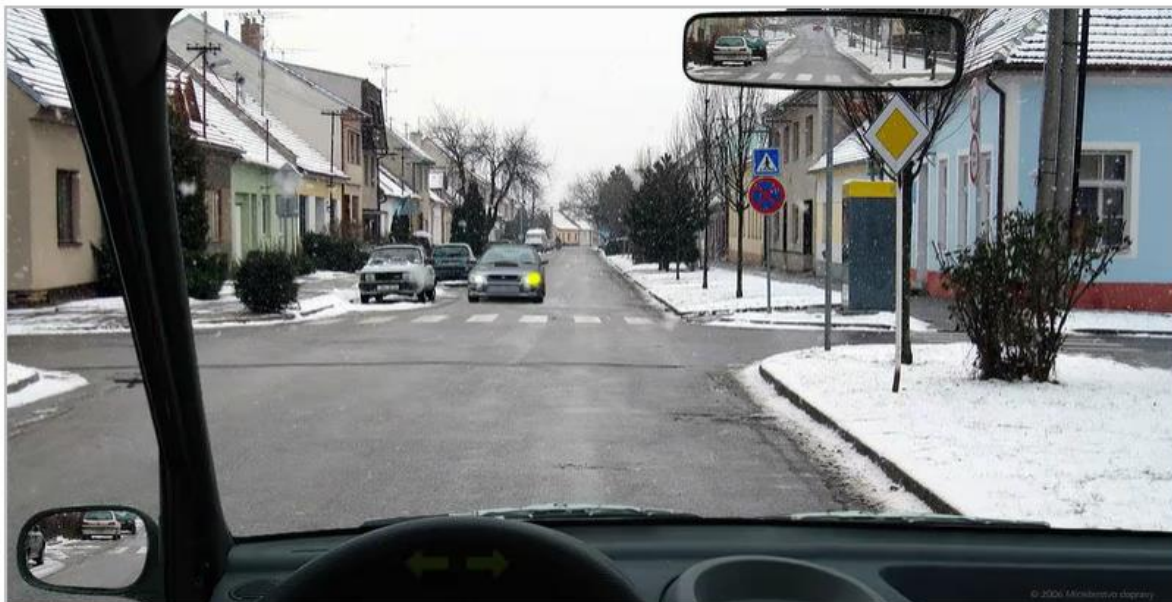
- 1) ZN. POČÍTAČŮ
- 6) OKRESNÍ VOJENSKÁ SPRÁVA (ZKR.)
- 9) MATEŘSKÁ ŠKOLA (ZKR.)
- 12) ITALSKÉ MĚSTO
- 13) ZAZNAMENAT PÍSMEM
- 15) ODDĚLENÍ V NEMOCNICI
- 16) JEMENSKÝ PŘÍSTAV
- 18) KÓD PORTUGALSKÉHO ESCUDA
- 19) SKUPINA
- 20) HLAVA (NĚMECKY)
- 21) ULICE (ZKR.)
- 23) POKRM Z PLÍČEK
- 24) **TAJENKA**
- 25) DUŽNATÁ LÉČIVÁ ROSTLINA
- 30) OSTRÉ HRANIČNÍ LINIE
- 31) JMÉNO HERCE VETCHÉHO
- 32) CHEMICKÁ ZN. TERBIA
- 33) CIZÍ MUŽSKÉ JMÉNO
- 34) CHŮZE
- 35) ÚŘEDNÍ DOKUMENTY
- 37) PŘEDLOŽKA
- 38) KREVNÍ OBRAZ (ZKR.)
- 39) DŮMYSL
- 40) RÝNSKÝ ČLUN
- 43) VÁHAVÝ SOUHLAS
- 45) HLAVNÍ MĚSTO TURECKA
- 46) ŘECKÝ OSTROV
- 47) ODEHNAT
- 48) SKLOVITÝ POVLAK NA KOVU

Svisle

- 1) ÚTOK
- 2) PSACÍ POTŘEBA
- 3) REKLAMA
- 4) LISABONSKÁ SMLOUVA (ZKR.)
- 5) ZNAČKA ELEKTROSPOTŘEBIČŮ
- 6) HÝKAJÍCÍ LICHOKOPYTNÍK
- 7) NA VNĚJŠÍ STRANU
- 8) SPECIÁLNÍ PEDAGOGIKA (ZKR.)
- 9) NÁŠ ZPĚVÁK (BOHUŠ)
- 10) STANOVIŠTĚ DROŽEK
- 11) RADISTKA
- 14) SKLADBA PRO DVA HLASY
- 17) FLÁKAČ
- 19) VELKÁ HROMADA
- 22) SYMETRÁLY
- 23) MUŽ
- 24) MĚSTSKÁ HROMADNÁ DOPRAVA (ZKR.)
- 26) AMERICKÝ STÁT
- 27) AUTOMATICKÝ STROJ
- 28) NEJEDNODUŠŠÍ ALKOHOL
- 29) KVALITA
- 32) NEUSTÁLE BÝT
- 34) SVRCHNÍ ČÁST CHLEBA
- 36) POLIBEK (ANGLICKY)
- 38) VADA
- 39) DANIEL (DOMÁCKY)
- 41) PAMELA (DOMÁCKY)
- 42) ST. SPZ OKRESU KUTNÁ HORA
- 44) MILIAMPÉR (ZN.)

Jako řidič vozidla z výhledu máte v úmyslu po projetí křižovatkou v přímém směru zastavit 20 m od křižovatky. Smíte tak ve vyobrazené situaci učinit?

- A Ano, protože dopravní značka zakazuje pouze stání.
- B Ne, protože dopravní značka zakazuje zastavení.
- C Ano, ale pouze u levého okraje vozovky.

Správná odpověď

(B)

Autor: Redakce

Velikonoční latka

Dne 11. 4. 2023 se v tělocvičně školy SZŠ Jaselská uskutečnila soutěž ve skoku vysokém. Soutěže se zúčastnilo 25 děvčat a 8 chlapců. Během vydařeného dopoledne žáci předvedli velmi pěkné výkony.

Nejlepší v kategorii chlapců byl Ondřej Zeman (2LB) s výkonem 170 cm. Na 2. místě se umístil Patrik Rusek (2LB) a třetí byl Tobiáš Pokorný (1C).

Z děvčat se nejlépe umístila Adéla Vychodilová (1LB) s výkonem 150 cm. Na 2. místě se umístila Nikol Šebestová (2LB) a třetí byla Tereza Trávníčková (2C).

Výhercům gratulujeme!

Zapsala: Mgr. Zuzana Horynová

Okresní kolo ve florbale chlapců

Dne 11. 4. 2023 se žáci naší školy zúčastnili okresního kola ve florbale chlapců. Turnaj se odehrál na Integrované střední škole automobilní v Brně. Ve skupině se naši chlapci utkali s týmy Gymnázia Matyáše Lercha a Obchodní akademii Kotlářská. V tvrdém boji se nám bohužel nepodařilo vyhrát ani jeden zápas. Přesto jsme si turnaj užili. Sláva vítězům, čest poraženým.

Zapsal: Mgr. Peter Milčák

Exkurze do Osvětimi

Dne 12. 4. 2023 využilo 48 žáků a žákyň naší školy možnosti zúčastnit se exkurze do Osvětimi.

Organizace Vzdělávací institut pro Moravu (VIM) v Brně zařídil tuto exkurzi na žádost učitele Mgr. Lubomíra Hrabala. Její termín byl stanoven na 12. 4. 2023, čas odjezdu na 5.00 z Brna, přibližný návrat v 19.00.

Zúčastnilo se 48 žáků a žákyň z pěti tříd, konkrétně z 1.C, 1.D, 1.LA, 2.LA, 2.LB, dále dva pedagogové (Mgr. Lubomír Hrabal a Mgr. Klára Čáslavová), a průvodce ze společnosti VIM (Mgr. Hana Pešatová). Itinerář byl velice jednoduchý: cestou z Brna jedna zastávka na benzínové pumpě u Ostravy, poté jsme pokračovali přes polské hranice do Osvětimi. Tam jsme dorazili asi v 9.45. Poté následovala prohlídka (s průvodcem v češtině) bývalého koncentračního tábora na dvou místech – a to Osvětim I a Osvětim II Březinka. Obě místa jsou vzdálena asi 3 km od sebe, proto jsme se přesunuli spolu se stejným průvodcem autobusem. Prohlídka skončila krátce po patnácté hodině. Bezprostředně poté následoval odjezd do Brna, opět s jednou přestávkou na občerstvení. Dorazili na místo odjezdu a zároveň příjezdu těsně před 19. hodinou.

Cesta tam i zpět, stejně jako prohlídka Osvětimi proběhla bez problémů a komplikací. Soudě podle reakcí žáků všichni byli spokojeni, někteří si o tématu povídali i v autobuse, a proto usuzuji, že se jim tento den a související události vryly do paměti.

Zapsal: Mgr. Lubomír Hrabal

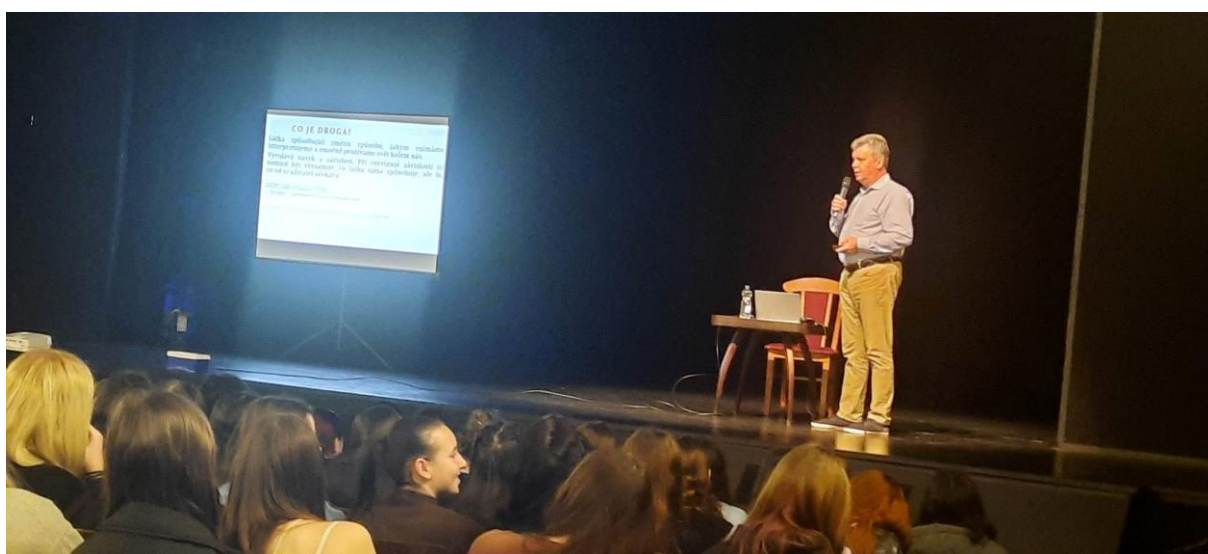

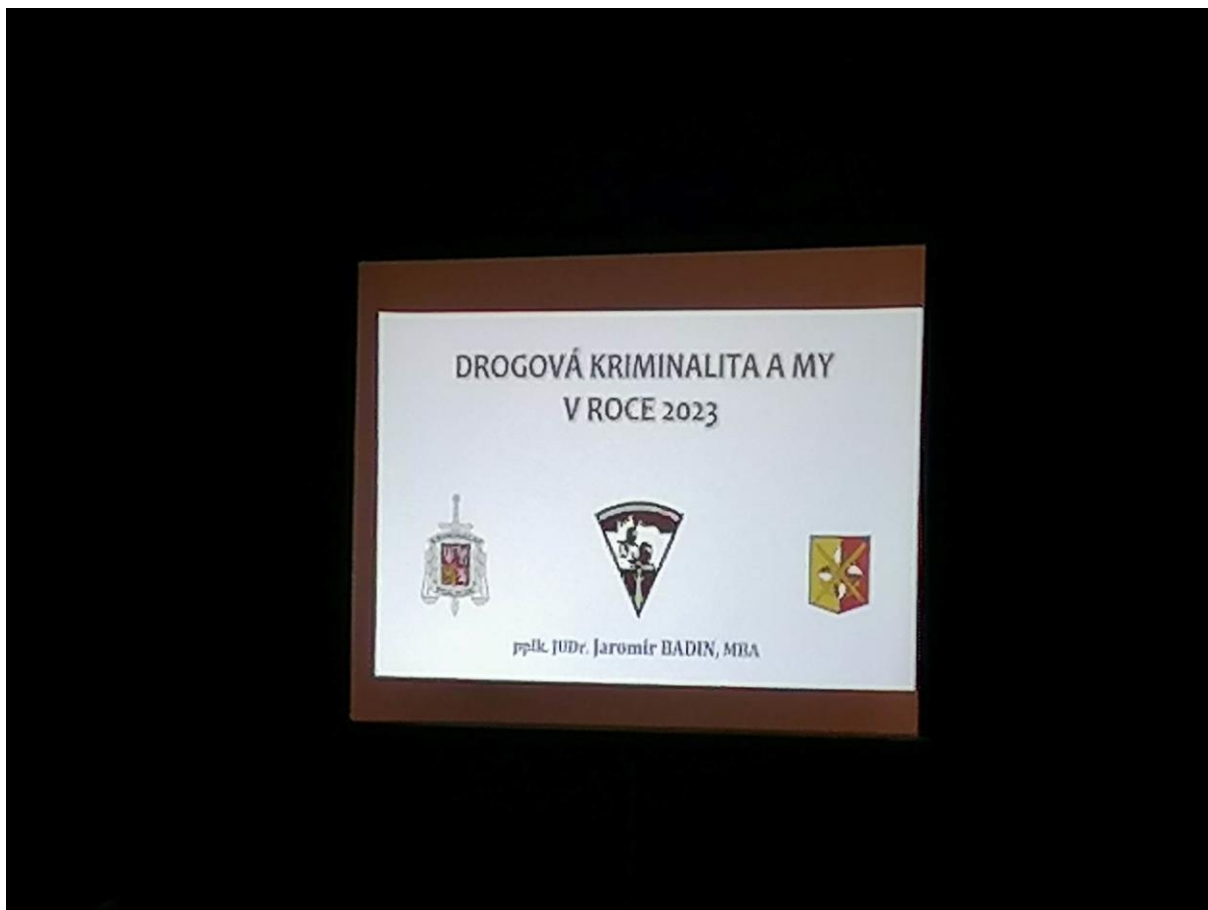

Drogová kriminalita a my v roce 2023

Dne 17. dubna se první ročníky zúčastnily přednášky v divadle Bolka Polívky na téma „Drogová kriminalita a my v roce 2023“. Celou přednáškou provázel pplk. JUDr. Jaromír Badin, MBA, který velmi poutavou formou probral se žáky nejen teoretické záležitosti týkající se drogové tematiky, ale také své vyprávění prokládal velmi zajímavými osobními zkušenostmi ze své bohaté praxe u kriminální policie, což žáky velmi zaujalo.

Zapsala: Mgr. Barbora Baláková

Okresní kolo ve florbale dívek

Dne 20. 4. 2023 proběhlo okresní kolo ve florbale dívek. Turnaje se zúčastnilo celkem šest družstev a po vyrovnaných zápasech jsme skončili bohužel až pátí. I tak si naše dívky zaslouží velkou pochvalu za předvedené výkony. Největší pochvalu si však zaslouží naše gólmanka Klára Makyčová, která celý turnaj předváděla vynikající výkony.

ASOCIACE ŠKOLNÍCH SPORTOVNÍCH KLUBŮ ČESKÉ REPUBLIKY

ŠKOLNÍ SPORTOVNÍ SOUTĚŽE

SZŠ Brno, Jaselská

Městské finále ve florbalu

DÍVKY

za 5. místo

Brno 20.4.2023

Zapsala: Mgr. Hana Ondrášková

Poslední zvonění

V pátek 28. dubna se ve čtvrtých ročnících rozdávalo vysvědčení. S tím se také pojí jedna tradice – poslední zvonění. Čtvrtáci se převlékli do různých kostýmů a s menším či větším rámem nezřídka doprovázeným reprodukovanou hudbou obcházeli jednotlivé třídy nižších ročníků s cílem vybrat nějaký finanční obnos, který jim zčásti poslouží jako základ pro nezbytné platby spojené s maturitním obdobím. Dle ohlasů některých žáků byla vybraná částka nad jejich očekávání.

Zapsala: Mgr. Barbora Baláková

Další fotky naleznete zde – <https://www.szs-jaselska.cz/posledni-zvoneni-2/>

Exkurze třídy 3. D do lázní Teplice nad Bečvou

Dne 28. 4. 2023 vyjela třída 3. D do Teplic nad Bečvou. Cílem byla návštěva lázeňského areálu, konkrétně wellness centra umístěného v budově Moravan, jedné ze šesti lázeňských budov.

Lázeňskou léčbu mají rozdělenou pro klienty s komplexní léčbou (indikovanou lékařem) a klienty samoplátce.

Hlavním léčebným prostředkem je minerální voda s vysokým obsahem oxidu uhličitého, tzv. kyselka, užívaná k rozličným lázeňským procedurám, které byly žákům ukázány vrchní sestrou p. Řepkovou.

Žáci byli rozděleni do tří skupin. Každá skupina prošla trasu s komentovaným výkladem. A co všechno viděli?

Především balneo provoz, jehož součástí byl/a:

- Plynový bazén obsahující trysky a hřib, aby bublinky plynu stoupaly směrem k hladině, s možností rehabilitačního cvičení.
- Celotělová vířivka, kterou tvořila vana s obsahem kyselky. Klient se v ní 20 minut koupe, pak se zabalí do deky a 20 minut odpočívá na lehátku.
- Zajímavostí byla suchá masážní vana, což bylo vlastně vodní lůžko, které tvořilo membránu, na kterou se klient na 20 minut uloží. Pod membránou se nachází vyhřívaná voda a trysky masírující tělo. Klienti musí mít pohodlné sportovní oblečení, a naopak nesmí mít žádné ostré předměty, aby membránu neprotrhli.
- Zábaly v parafínu, rašelině a bahně. Parafín je v podstatě horký olej v plechové vaně. Do něj se namáčí pleny, které se následně pokládají na klientova (lékařem indikovaná) místa, na ně se přikládá igelit a pak se zabalí do prostěradla a deky. Poté si klienti na 20 minut lehnou na připravená lehátka. Efektem má být především uvolnění svalstva, které je následně ručně rozmasírováno. Rašelina také prohřívá tělo, oproti parafínu obsahuje minerály, které se v teplém stavu lépe vstřebávají do organismu.
- Místnost pro fyzioterapeuty k individuálnímu cvičení s klienty.
- Vazotrein, přístroj pro klienty s nedostatečným prokrvováním končetin. Tento přístroj vypadal jako velký skleněný rukáv s otvorem na konci. Do otvoru vkládají klienti končetiny, které pevně obklopuje nafukovací manžeta. Přístroj využívá přetlak a podtlak. Efektem je zlepšení prokrvení a hybnosti končetin.
- Suchá koupel je místnost se třemi lehátký. Klienti se nasoukají do připravených vaků, které se nafouknou oxidem uhličitým. Po 20 minutách se procedura ukončí a poté se jim doporučuje fyzická aktivita, např. chůze, aby se oxid do organismu lépe vstřebal.

- Inhalatoria:

Inhalace vodíku přes kyslíkové brýle. Předtím klienti dvě minuty popíjí vodíkovou vodu. Léčba molekulárním vodíkem má údajně vliv na tzv. „oxidační stres“. Na tuto nerovnováhu vzniklou v důsledku nerovnováhy mezi tvorbou volných kyslíkových a dusíkových radikálů mají vliv faktory vnějšího prostředí, např. stres, infekce, fyzické přetížení, chemické látky aj. Molekulární vodík je bezbarvý plyn bez chuti a zápachu.

Inhalace s klasickou Vincentkou indikované u nemocných s onemocněním srdce, dýchacích cest nebo astmatem se provádí 1× až 3× denně.

- Mezi další procedury, které lázně nabízí, jsou např. magnetoterapie, lymfodrenážní přístroj nebo lymfodrenáže ruční, klasické masáže, tělocvična s ergometrem, chodníky, orbitrekem nebo horizontálním kolem.
- Po okolí lázní je klientům nabízena kontrolovaná chůze, tzv. nordic walking.
- Další zajímavostí byly také plynové injekce. Tyto injekce aplikuje sestra. Klientům se při jednom sezení aplikuje tenkou jehlou do podkoží 6×40 ml ob den, min. po dobu 10 dní. Efektem má být snížení až vymizení bolesti. Indikacemi jsou především nemoci pohybového aparátu.
- Samoplátci mají možnost využití lávových kamenů, klasických nebo celkových masáží, např. s medem aj., sauny, např. finská sauna, parní, suchá nebo vědro odvahy s ledovou vodou. Nemocní s onemocněním srdce musí jejich využití konzultovat s lékařem.

Vzhledem k volnému času se žáci rozhodli navštívit Zbrašovské aragonitové jeskyně. Jedná se o nejteplejší jeskyně v ČR, uvnitř se nachází stálá teplota kolem 14,5°C. V níže položené části jeskyně se nachází plyn oxid uhličitý, který vytváří plynová jezera. Plyn, jak se žáci dozvěděli, se neustále přelévá, jeho hladina se pohybuje, proto jsou v jeskyni nainstalovaná čidla. Norma je nastavena na 0,5 až 1 % oxidu uhličitého. Při jejím překročení se zaktivují ventilátory. Jako ukázkou měla průvodkyně připravenou svítilnu s knotem, kterou zapálila a po laně spustila do hlubší částí jeskyně. Žáci měli možnost zhlédnout, jak knot zhasne. Tento jev nastal při koncentraci oxidem uhličitým kolem 10 %. Prohlídka jeskynních prostor vyzdobených krápníky, vzniklých pod bývalou hladinou kyselkových jezer trvala cca 50 minut.

Do Teplic se z vlakového nádraží Hranic na Moravě jelo autobusem. Na zpáteční cestu se třída od lázeňského domu k nádraží vydala pěšky, šla podél řeky Bečvy, sadem Čs. legií přes most a nádherným centrem města.

Celkem žáci nachodili cca 12 000 kroků, což je zhruba 9 km. Organizační zajištění exkurze měla na starosti Mgr. Zuzana Bittnerová a za to jí patří velký dík.

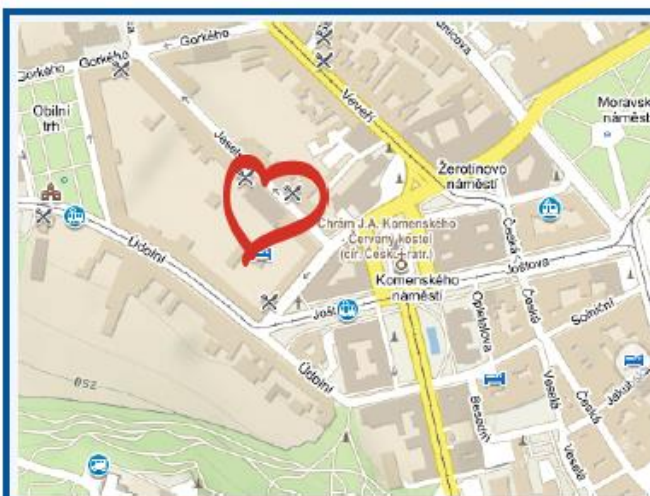
Zpracovala: Mgr. Jana Soudková

Kde nás najdete?

Kontakty:

Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace

Jaselská 7/9, Brno 602 00

Tel.: 541 247 125

E-mail: zkhusakova@szs-jaselska.cz

www.szs-jaselska.cz

www.facebook.com/SZŠ-Jaselská-Brno

Redakce

Šéfredaktor – Mgr. Jaroslav Miřtyna

Asistent šéfredaktora – Alexandra Szemánová

Příspěvatelé jednotlivých rubrik

Setkání s prezidentem republiky – Štefan Feri (absolvent školy)

Jak jsem překonala sama sebe – Alexandra Szemánová

Úvahy o praxi – Veronika Servusová

Exkurze ParaCentrum Fénix – Anna Kratochvílová

Zajímavý koníček – Anita Žemličková (absolventka školy)

Já a sport – Daniela Uherková (absolventka školy)

Můj nejzajímavější sportovní zážitek – Antonín Sovadina (absolventka školy)

Sport, který mě nezaujal – Simona Kružířková (absolventka školy)

Já a výživa – Martina Štěpánková (absolventka školy)

Házená – Alex Zmrzlý

Americký fotbal – Andrea Jílková

Správná hygiena – ChatGPT

Medailonky sportovců – Mgr. Jan Pejpek

Ostravské okénko – Mgr. Barbora Baláková

Vtipy pro lepší den – Bc. Marika Kaňová

Rébus – Bc. Marika Kaňová

Umístění časopisu na stránkách školy

http://www.szs-jaselska.cz/aktivity_skoly/kuryr.php

1. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýř

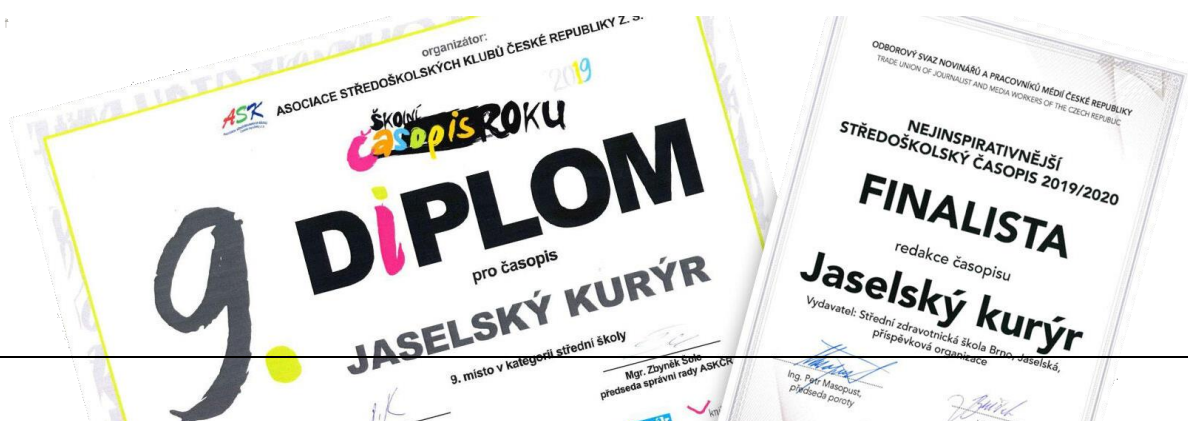

3. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2017
časopisu
Jaselský kurýř

Finalista soutěže

O neinspirativnější středoškolský časopis roku 2017

Odborový svaz novinářů a pracovníků medií České Republiky

**Střední zdravotnická škola, Brno,
Jaselská, příspěvková organizace
Jaselská 7/9, 602 00 Brno**